

Bilag 1.

Aftale af 16. august 1976 mellem socialdemokratiet, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne.

Den økonomiske politik, som regeringen i samarbejde med fem af foketingets partier har ført siden sin tiltræden, har haft en positiv indflydelse på den økonomiske udvikling her i landet. Gennem de investerings- og forbrugsstimulerende foranstaltninger, der gennemførtes sidste år, er det lykkedes at øge produktionen, og beskæftigelsen har været stigende siden vinteren, men ledigheden er dog fortsat meget høj. Der er i dag større tillid til fremtiden end for et år siden, hvilket bl. a. fremgår af, at erhvervslivets investeringer nu er på vej op igen. De indkomstpolitiske indgreb sidste forår har også påvirket udviklingen i positiv retning. Prisstigningerne er taget af, og vi har en mere moderat prisstigning end i de fleste andre europæiske lande.

Prisen for denne bedring i den økonomiske situation har imidlertid været en kraftig forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet og et stort underskud på statsfinanserne.

Den stærke forbrugsstigning i vinteren og behovet for i erhvervslivet at genopbygge lagrene i takt med bedringen af det økonomiske klima har medført, at betalingsbalanceunderskuddet i vinter- og forårsmånederne har været ekstraordinært stort. Selv om der må ventes en vis bedring af betalingsbalancen i den kommende tid, vil underskuddet dog fortsat ligge på et uacceptabelt højt niveau. Vi har gennem en længere årrække haft betalingsbalanceunderskud, som har måttet finansieres gennem en låntagning, der har bragt vores nettogæld til udlandet op på ca. 30 mia kr. i dag. En fortsættelse af den nuværende udvikling ville betyde en fordobling af udlandsgælden i løbet af tre år. Det må stå alle klart, at dette er en uholdbar situation, og at der er behov for en politik, der hurtigt nedbringer underskuddet og i løbet af nogle få år fjerner det. Hvis beta-

lingsbalanceunderskuddet ikke hurtigt nedbringes, må man se i øjnene, at mulighederne for varigt at forbedre beskæftigelsen forringes væsentligt.

De internationale betingelser for at nå dette mål er blevet bedret i de sidste år, og der er nu et vist konjunkturopsving under udvikling. Det giver os muligheder for gennem en forøgelse af eksporten at nå den tilsigtede bedring af betalingsbalancen. Det vil samtidig bidrage til at lette beskæftigelsessituationen, dels fordi en stigende eksport i sig selv fører til øget beskæftigelse, dels fordi en mindske af betalingsbalanceunderskuddet vil give os den større bevægelsesfrihed i den økonomiske politik, der på lidt længere sigt kan sikre og fastholde en høj beskæftigelse. Afgørende for, at disse mål nås og vi dermed udnytter de muligheder, som den internationale udvikling åbner, er imidlertid, at der for de næste to år fastlægges en stram stabiliseringspolitik.

Ved fastlæggelsen af vor egen økonomiske politik må vi dog gøre os klart, at målsætningen for den økonomiske politik overalt i Europa — og bl. a. også i EF — er nogenlunde den samme. Det vil sige bekæmpelse af inflationen, øget beskæftigelse, nedbringning af underskuddet på statsfinanserne og i visse lande formindskelse af underskuddet på betalingsbalancen. Som middel til at opnå dette spiller indkomstpolitikken i de fleste lande en stadig vigtigere rolle.

Da vi i en årrække har øget vore pengeindkomster stærkere end de fleste andre lande, er der brug for ikke alene at fastholde den opbremsning i indkomst- og prisstigninger, som vi har set i det sidste års tid. Vi må derudover også indstille os på en lavere vækst i indkomsterne, end vore konkurrenter regner med. Midlerne til at muliggøre en sådan politik ligger i at bringe de flest